

Czwartek, 7 lutego 2013 r.

17. ubolewa nad brakiem jasno wyrażonej klauzuli dotyczącej praw człowieka w umowie przejściowej o partnerstwie gospodarczym zawartej z czterema państwami Afryki Wschodniej i Południowej, w tym z Zimbabwe; ponawia wezwanie, by umowy handlowe zawierane przez UE zawierały wiążące i niepodlegające negocjacom klauzule dotyczące praw człowieka; usilnie wzywa Komisję Europejską, aby nadała temu priorytet w trwających negocjacjach dotyczących pełnej umowy o partnerstwie gospodarczym z państwami Afryki Wschodniej i Południowej;
18. podkreśla, że w obecnych okolicznościach należy utrzymać zawieszenie współpracy UE na rzecz rozwoju (na mocy art. 96 umowy z Kotonu), jednak UE zamierza nadal wspierać tamtejszą ludność;
19. wzywa Bank Światowy i Zimbabwe do respektowania orzeczeń trybunałów międzynarodowych;
20. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji Europejskiej, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządów i parlamentom państw członkowskich, ESDZ, rządowi i parlamentowi Zimbabwe, rządowi państw Wspólnoty Rozwoju Afryki Południowej, Bankowi Światowemu, sekretarzowi generalnemu Wspólnoty Narodów i Parlamentowi Panafrykańskiemu.

P7_TA(2013)0060

Niedawne ataki na pracowników sektora pomocy medycznej w Pakistanie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 lutego 2013 r. w sprawie niedawnych ataków na pracowników pomocy medycznej w Pakistanie (2013/2537(RSP))

(2016/C 024/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Pakistanu,
- uwzględniając oświadczenie Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) i Funduszu Narodów Zjednoczonych na rzecz Dzieci (Unicef) z dnia 18 grudnia 2012 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Większy nacisk na kwestię dzieci w działaniach zewnętrznych UE” (COM(2008)0055),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka na świecie oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie, w tym wpływu na strategiczną politykę UE w dziedzinie praw człowieka ⁽¹⁾,
- uwzględniając przyjęty przez UE i Pakistan pięcioletni plan zaangażowania z marca 2012 r., ustanawiający takie priorytety jak dobre sprawowanie rządów, współpraca w dziedzinie upodmiotowienia kobiet i dialog na temat praw człowieka,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie Pakistanu z dnia 25 czerwca 2012 r., w których przypomniano oczekiwania UE dotyczące propagowania i przestrzegania praw człowieka,
- uwzględniając narodowy program walki z polio, zainicjowany przez Pakistan w 1994 r.,
- uwzględniając światową inicjatywę WHO na rzecz walki z polio (GPEI) oraz jej nowy strategiczny plan walki z polio i jego ostatecznej likwidacji (2013-2018),
- uwzględniając Europejski konsensus w sprawie pomocy humanitarnej,
- uwzględniając art. 122 ust. 5 oraz art. 110 ust. 4 Regulaminu,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte P7_TA(2012)0126.

Czwartek, 7 lutego 2013 r.

- A. mając na uwadze, że według WHO Pakistan jest jednym z trzech ostatnich krajów, w których polio występuje endemicznie i gdzie w 2011 r. doszło do 198 zakażeń; mając na uwadze, że według WHO niemożność powstrzymania polio oznaczałaby poważne zagrożenie dla zdrowia w regionie i poza nim, skoro polio jest chorobą wysoce zakaźną;
- B. mając na uwadze, że w dniu 1 stycznia 2013 r. sześciu pracowników pomocy medycznej i jeden lekarz zostali zastrzeleni w drodze do domu z ośrodka gminnego, gdzie byli zatrudnieni przez organizację pozarządową w północno-zachodnim regionie Swabi, ok. 75 km (45 mil) na północny zachód od stolicy Islamabadu;
- C. mając na uwadze, że w dniach 17–19 grudnia 2012 r. dziewięciu pracowników służby zdrowia uczestniczących w pakistańskiej kampanii likwidacji polio, z czego sześć z nich to kobiety, zastrzelono w Karaczi i Peszawarze;
- D. mając na uwadze, że w dniu 29 stycznia 2013 r. w pobliżu Swabi zastrzelono policjanta zapewniającego bezpieczeństwo zespołu szczepień przeciw polio, podlegającego ochronie ze strony ONZ, zaś w dniu 31 stycznia 2013 r. dwóch pracowników służby zdrowia zajmujących się szczepieniami przeciw polio zginęło w wybuchu min przeciwpiechotnych na północnym zachodzie Pakistanu, przy czym nie jest jasne, czy atak miał umyślny charakter;
- E. mając na uwadze, że w innym ataku w lipcu 2012 r. odniósł rany ghański lekarz WHO i jego kierowca, którzy uczestniczyli w zwalczaniu polio w Karaczi;
- F. mając na uwadze podejrzenie, że wszystkie te ataki wiązały się z kampaniami szczepień pakistańskich dzieci przeciw polio;
- G. mając na uwadze, że ostatnie serie zamachów zmusiły WHO i Unicef do zawieszenia kampanii przeciw polio w Pakistanie; mając na uwadze, że rząd Pakistanu i prowincje Sindh i Khyber także zawiesiły tymczasowo kampanię szczepień w związku z obawami o bezpieczeństwo pracowników służby zdrowia;
- H. mając na uwadze, że rząd pakistański ogłosił polio sytuacją alarmową i obecnie realizuje kampanię szczepień przeciw polio w celu likwidacji tej choroby na swoim terytorium; mając na uwadze, że kampania ta korzysta ze wsparcia międzynarodowego ze strony WHO, Unicef i innych organizacji oraz stanowi część światowej inicjatywy na rzecz walki z polio; mając na uwadze, że kampania ta kieruje się do 33 mln nieszczepionych dzieci, przy czym w całym kraju szczepienia przeprowadza kilkaset tysięcy pracowników służby zdrowia, wśród nich wiele kobiet;
- I. mając na uwadze, że wydatki na opiekę zdrowotną w Pakistanie stanowią mniej niż 0,3 % budżetu rocznego zarówno na szczeblu federalnym, jak i prowincji;
- J. mając na uwadze, że większość zamachów na pracowników służby zdrowia miała miejsce na obszarach północno-zachodnich oraz że wedle doniesień wiąże się z talibami;
- K. mając na uwadze, że takie zamachy odbierają dzieciom w Pakistanie ich prawo do podstawowych zabiegów zdrowotnych ratujących życie oraz wystawiają je na zagrożenie chorobą powodującą dożywotnią niepełnosprawność;
- L. mając na uwadze, że powodem niedawnych zamachów wydaje się sprzeciw wobec kampanii szczepień w ekstremistycznych ugrupowaniach islamskich, których zdaniem szczepienia mają prowadzić do sterylizacji muzułmańskich dzieci;
- M. mając na uwadze, że dla uzasadnienia swoich zbrodni talibowie stosują wymówkę, że w przeszłości obce agencje wywiadowcze wykorzystywały lokalne zespoły ds. szczepień w całym Pakistanie do zbierania informacji wywiadowczych;
- N. mając na uwadze, że nauczyciele i pracownicy służby zdrowia coraz bardziej są narażeni na ataki zbrojnych ugrupowań islamskich, takich jak Tehrik-i-Taliban (TTP) i Jundullah, które sprzeciwiają się przeciwdziałaniu polio w Pakistanie, które postrzegają jako sposób wspierania obcych, liberalnych planów;
- O. mając na uwadze, że śmiertelne zamachy odzwierciedlają coraz większy brak bezpieczeństwa, z jakim borykają się pracownicy pomocowi w Pakistanie; mając na uwadze, że ze sprawozdania na podstawie bazy danych o bezpieczeństwie pracowników instytucji pomocowych za rok 2012 wynika, że Pakistan jest jednym z najniebezpieczniejszych krajów dla takich pracowników;

Czwartek, 7 lutego 2013 r.

- P. mając na uwadze, że organizacje pozarządowe i pracownicy organizacji pomocowych odgrywają kluczową rolę na obszarach plemiennych, gdzie rząd nie zdołał zapewnić usług takich jak kliniki medyczne czy szkoły;
- Q. mając na uwadze, że większość ofiar zamachów na pracowników medycznych stanowiły kobiety, co współgra z metodą bojowników talibskich polegającą na atakowaniu pracowników płci żeńskiej, tak by pokazać, że kobiety nie mogą pracować poza domem;
1. stanowczo potępia przeprowadzone w ostatnich miesiącach wielokrotne zabójstwa i zamachy na pracowników służby medycznej i strażników skierowanych do ich ochrony; podkreśla, że te zamachy pozbawiają najbardziej w Pakistanie narażone grupy, zwłaszcza dzieci, podstawowych zabiegów medycznych ratujących życie;
 2. przesyła kondolencje rodzinom ofiar;
 3. z zadowoleniem przyjmuje powszechne potępienie zamachów przez rząd Pakistanu i społeczeństwo obywatelskie tego kraju;
 4. wzywa rząd Pakistanu, by postawił przed wymiarem sprawiedliwości osoby winne zamachów z ostatnich miesięcy;
 5. wyraża podziw dla odwagi i determinacji tych pracowników służby zdrowia, z których wielu to kobiety, którzy mimo że stoją w obliczu wielkiego zagrożenia, bezinteresownie pracują nad likwidacją polio i świadczą inne usługi dla dzieci w Pakistanie;
 6. podkreśla, że pracownicy organizacji pomocowych muszą mieć możliwość działania w bezpiecznym otoczeniu; nadal jest głęboko zaniepokojony, że pracownicy międzynarodowych organizacji pomocowych coraz bardziej kojarzeni są przez bojowników z agentami zachodniego wywiadu i zachodnimi siłami zbrojnymi;
 7. podkreśla, że przerwanie w Pakistanie programu szczepień przeciwko polio stanowi poważną przeszkodę dla podejmowanych na całym świecie wysiłków zmierzających do likwidacji polio raz na zawsze w najbliższej przyszłości;
 8. z zadowoleniem przyjmuje plan działań pakistańskiego rządu w sytuacji nadzwyczajnej na rzecz likwidacji polio w 2012 r. oraz podkreśla, że istotna jest jego pomyślna kontynuacja, tak by uniknąć wzrostu liczby zakażeń; zauważa, że od rozpoczęcia ostatniej kampanii szczepień liczba zakażeń osiągnęła historyczne spadki;
 9. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie wyrażone przez WHO i inne organizacje międzynarodowe, dotyczące dalszego wspierania rządu Pakistanu i obywateli Pakistanu w wysiłkach na rzecz uwolnienia kraju od polio i innych chorób;
 10. wzywa Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych, by rozważyły współpracę z WHO w celu wsparcia programu na rzecz zdrowia kobiet pracujących, który zmierza do zwiększenia dostępu do podstawowych, profilaktycznych usług medycznych, zwłaszcza na obszarach wiejskich;
 11. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki podejmowane już przez rząd Pakistanu, które mają na celu zapewnienie bezpieczeństwa w czasie kampanii medycznych i opracowanie nowej strategii ochrony pracowników organizacji pomocowych; wzywa jednak rząd Pakistanu, by znacznie nasilił środki bezpieczeństwa na rzecz organizacji pomocowych i ich pracowników;
 12. wzywa rządy na całym świecie, by zagwarantowały neutralność działalności humanitarnej, gdyż w przeciwnym razie dziesiątki tysięcy ludzi będzie narażonych na choroby, zaś osoby świadczące szlusne i podstawowe usługi zdrowotne będą stawały wobec zagrożeń;
 13. jest głęboko zaniepokojony sytuacją kobiet w Pakistanie, zwłaszcza kobiet i dziewcząt, które podejmują aktywną działalność w społeczeństwie i spotykają się z pogróżkami ze strony Talików i innych ugrupowań ekstremistów;
 14. zachęca rząd Pakistanu, by przeprowadził kompleksową kampanię informacyjną, tak by uzyskać większe poparcie i zaangażowanie społeczeństwa pakistańskiego oraz wzmocnić poziom zaufania w odniesieniu do kampanii szczepień; w związku z tym wzywa rząd pakistański, by podjął dialog z liderami społeczności lokalnych, tak by zaradzić przyczynom leżącym u źródła problemu;

Czwartek, 7 lutego 2013 r.

15. sądzi, że media i społeczeństwo obywatelskie w Pakistanie, we współpracy z organizacjami międzynarodowymi i organizacjami pozarządowymi uczestniczącymi w działaniach humanitarnych, mają obowiązek przyczynić się do wzrostu wiedzy o istotnej i niezależnej roli, jaką odgrywają pracownicy służby zdrowia pomagający ludności;
 16. ponownie podkreśla gotowość UE do udzielenia pomocy w nadchodzących wyborach w Pakistanie, które będą miały zasadnicze znaczenie dla demokratycznej przyszłości tego kraju i stabilności w regionie; zauważa, że UE wciąż nie otrzymała od władz pakistańskich formalnego zaproszenia w tym względzie;
 17. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, wiceprzewodniczącej Komisji/Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, Specjalnemu Przedstawicielowi UE ds. Praw Człowieka, organizacji ONZ Kobiety, rządów i parlamentom państw członkowskich, Radzie Praw Człowieka ONZ, Unicef, WHO oraz rządowi i parlamentowi Pakistanu.
-